

ЗА ВІРУ ЄВАНГЕЛЬСЬКУ

Що ви стоїте в одному дусі
й однодушно змагаєтесь
за віру євангельську.
Филип. 1:27

№ 4 (286), червень 2026

ЧИТАЙТЕ
У НОМЕРІ:

Кому Ісус скаже:
«Я ніколи не знав вас»?

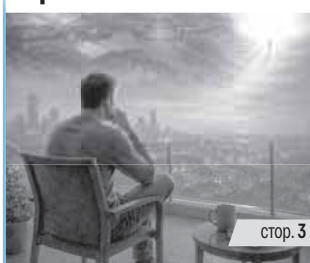
стор. 2

П'ять
помилкових
очікувань
від чоловіка
і дружини

стор. 2

Все є. А всередині —
порожньо

стор. 3

Бабусю, я вживаю
наркотики — свідчення
Михайло Мухар

стор. 6

Як я прийшов до віруючих
за салом

стор. 6

Боятися чи не боятися

стор. 7

Є молитви, які, здається, нікуди не долітають. Ти просив — і нічого. Просив знову — і знову тиша. І поступово в голові осідає думка: або Бога немає, або Він є, але мене не чує, або чує, але не може нічого вдіяти. І від усіх трьох варіантів однаково холодно.

Але є четвертий варіант, який рідко розглядають всерйоз. Що Бог є, чує, може — і діє не так і не тоді, як ми очікуємо.

Авраам чекав сина двадцять п'ять років. Не два і не п'ять — двадцять п'ять. Бог пообіцяв нащадків, як зірок на небі, а роки йшли, і дружина старіла, і тіло вже не те, і за людськими мірками все давно закрито. І саме тоді, коли з біологічної точки зору це стало абсолютно неможливим — народився Ісак. Апостол Павло потім напише про Авраама: він повірив «понад надію» — тобто тоді, коли всі раціональні підстави для надії вже скінчилися.

Марія і Марфа послали до Ісуса гінца: «Той, кого Ти любиш, хворіє.» Вони чекали, що Він прийде негайно. Він не прийшов. Лазар помер. Минуло чотири дні. І коли Ісус нарешті з'явився, Марфа сказала йому те, що, мабуть, накопилось за ці дні: «Господи, якби Ти був тут, брат мій не помер би.» За цим реченням — не богословська дискусія. За ним — чотири дні розпачу, сліз і нерозуміння, чому Той, Хто міг, не прийшов вчасно. Але Він прийшов тоді, коли міг зробити

ти те, чого не міг ніхто інший.

Петро сидів у тюрмі, прикутий ланцюгами до двох вартів, за двома залізними дверима, під охороною чотирьох загонів солдатів. Ірод планував страту. Громада молилась — і, судячи з того, що сталося далі, молилась без особливої надії, бо коли Петро постукав у двері після звільнення, йому просто не повірили. Але ангел прийшов серед ночі, ланцюги впали самі, двері відчинилися самі, і варта нічого не помітила. Те, що виглядало як глухий кут із залізними замками, виявилось просто наступним абзацом у довшій історії.

Це не означає, що кожна молитва закінчується так, як ми хочемо. Біблія не обіцяє цього — і було б нечесно це стверджувати. Павло тричі просив Бога прибрати якусь свою недугу — і не отримав того, про що просив. Натомість отримав відповідь: «Досить тобі благодаті Моєї, бо сила Моя в немочі здійснюється.» Отримав не те, що хотів. Але отримав щось, що виявилось важливішим.

Всемогутність Бога — це не автомат, в який кидаєш мо-

Бог може

нету і отримуєш бажане. Це щось складніше і, зрештою, більше. Це влада Того, Хто бачить усю картину цілком — і діє з цього бачення, а не з нашого. Хто може зробити неможливе — але вибирає момент і спосіб Сам.

Є речення в Євангелії, яке звучить майже зухвало. Ісус каже: «Чи не продають двох

горобців за монету? І жоден із них не впаде на землю без волі Отця вашого. У вас же і волосся на голові все пораховане.» Горобець — найдешевша птиця на ринку, двох давали за копійку. І навіть вона не падає без того, щоб це не було помічено. Отже, те, що відбувається з тобою, не є випадковим у цьому світі. За

цим є погляд, є промисел.

Бог не став меншим від твоїх обставин. Він такий само сильний, як був — і так само чує тебе сьогодні, як чув Авраама, Петра, Марію. Він не глухий. Не слабкий. Не байдужий. Просто більший, ніж наші очікування — і вірний, навіть коли ми цього не відчуваємо.

єпископ Олександр КОТОК

Де був Бог, коли мені було погано?

Я не знаю, що саме з тобою сталося. Але якщо ти читаєш цей заголовок — мабуть, щось було. Може, гроші закінчились раніше, ніж місяць, і ти вже не перший тиждень думаєш, як звести кінці з кінцями. Може, лікар сказав те, чого ти довго боявся почути, і відтоді світ якось змінився — став вужчим, важчим, менш зрозумілим. Може, пішла людина, яка була поруч, і разом з нею пішло щось таке, що словами не назвеш. А може, просто накопичилось — без якоїсь однієї великої причини, просто все разом — і ти прокидаєшся вранці з відчуттям, що сил уже немає, і навіть не дуже розумієш, навіщо вставати.

Ідесь у цій втомі живе питання, яке незручно вимовити вголос. Якщо Бог є — де Він був, коли мені було так погано?

В Біблії є чоловік на ім'я Йов. Він не був ні грішником, ні легковажною людиною — навпаки, про нього сказано, що він був непорочний і справедливий. І от в одну коротку смугу часу він втратив усе: майно, дітей, здоров'я. Сидів на попелі, шкрябав свої рани черепком і чекав — що скаже Бог. А Бог мовчав. Тижні мовчав. І Йов говорив у це мовчання — гірко, відкрито, без дипломатії: «Навіщо Ти сховав обличчя Своє і вважаєш мене ворогом Своїм?» Він не складав красивих молитов. Він кричав у порожнечу і чекав відповіді.

Або Єремія — пророк, якого Бог покликав ще до народження, якому дав слово і місію. І ось цей пророк, виконуючи те, до чого був покликаний, пише: «Проклятий день, коли я народився.» Не метафора, не поетичний образ — а справжній розпач людини, яка служила Богу і отримала за це тюрму, яму з болотом і загальну ненависть. Єремія плакав так довго і так відкрито, що цілу книгу Біблії назвали його іменем — Плач Єремії.

Закінчення на стор. 4

Кому Ісус скаже: «Я ніколи не знав вас»?

Є слова Ісуса, які багатьох людей лякають. Він говорить про людей, які пророкували Його іменем, виганяли бісів, творили чудеса — і яким Він скаже в останній день: «Я ніколи не знав вас. Відійдіть від Мене.» Якщо читати цей уривок поверхово, він справді може викликати тривогу. Особливо у людини сумлінної, яка щиро хоче йти за Богом і при цьому боїться помилитись.

Але щоб зрозуміти ці слова правильно, треба побачити контекст, у якому Ісус їх вимовляє.

Сьома глава Євангелія від Матвія — це попередження лжепророкам. Людям, які виглядають як вівці, але всередині є вовки. Ісус описує не тих, хто щиро шукає Бога і боїться підвести Його, а тих, хто використовує Боже ім'я як інструмент — для слави, для впливу, для власних цілей. Таким міг бути Іуда: він ходив поруч з Ісусом три роки, робив усе, що робили інші учні, але його серце ніколи не належало Господові. Він любив не Христа — він любив те, що Христос міг йому дати.

Саме тут ключове питання — не «чи досить я роблю», а «кого я насправді люблю».

Ісус не вимагає від нас досконалості. Кожна людина грішить — у думках, словах, вчинках. Це реальність, яку Він знає краще за нас. Але стан серця — це інше. Серце, яке справді любить Його, буде знову і знову повертатись до Нього, сповідувати гріхи, шукати очищення і продовжувати йти далі. Не тому що заробляє спасіння — а тому що не хоче інакше.

Тому людині, яка читає цей уривок і відчуває тривогу, варто запитати себе не «чи достатньо я зробив», а щось простіше і глибше: *чи люблю я Ісуса? Чи Він для мене — мета, а не засіб?*

Якщо це питання взагалі виникає у тебе — це вже говорить про стан серця. Байдука людина таким не переймається.

Сповідуй свої гріхи. Продовжуй йти за Христом. Цього достатньо.

<https://ieshua.org/>

П'ять помилкових очікувань від чоловіка і дружини

Проблеми у шлюбі часто починаються з нереальних очікувань, які чоловіки та дружини мають щодо один одного.

Отже, дружинам слід поміркувати над наступними п'ятьма помилковими очікуваннями, які ранять їх чоловіка та шлюб:

1. Очікувати, що він завжди розумітиме вас.

Відмінності між чоловіком і жінкою — у тому, як ми думаємо і діємо, — очевидні, і іноді навіть комічні. Але коли дружина очікує, що її чоловік повністю розумітиме її, бачитиме все з її точки зору та її перспективи, це створює нереальні очікування, які він не в змозі виконати. Я пам'ятаю, як Сюзан сказала мені розчаровано: «Ти просто не розумієш мене!» Я хотів відповісти: «Це вже точно». Але замість цього, я швидко подумав і відповів: «Ти маєш рацію! Я не мислю так, як ти, і не відчуваю так, як ти. Так що, будь ласка, розкажи мені, що ти відчуваєш». Це дало можливість розпочати обговорення, яке допомогло мені краще зрозуміти, що вона відчуває.

2. Очікувати, що він ніколи не буде спокушатися іншими жінками.

Чоловіки мислять візуально. Усі чоловіки стикаються зі спокусами. Це факт, який серйозно ускладнює життя кожного хлопця, який живе у сучасній одержимій сенсом культурі. Коли дружина очікує, що він ніколи не спокушатиметься, вона ігнорує цей факт. З іншого боку, цілком справедливо для неї очікувати, що він чинитиме опір цій спокусі. Тож їй як дружині важливо розуміти цю реальність та підтримувати свого чоловіка у боротьбі зі спокусами.

3. Очікувати, що він завжди буде робити вас щасливою.

Це очікування часто зароджується в перші роки сімейного життя, коли ви думаєте, що ви і ваш прекрасний принц житимете довго і щасливо, тому що він завжди робитиме вас щасливою. Але після того, як минув час, показується жорстока правда про те, що чоловік розчаровує тиме свою дружину в певні моменти. Тож якщо дружина повністю покладається на свого чоловіка в тому, що він принесе їй найвище щастя, проблеми шлюбу неминучі.

4. Очікувати, що він може читати ваші думки.

За великим рахунком, хід думки жінки — це загадка для чоловіка... прекрасна, але складна загадка! Це очікування часто з'являється під час суперечок, коли дружина не хоче або не відчуває, що повинна пояснювати, що вона насправді думає. Дорогі леді, ваші тонкі натяки та туманні коментарі не в змозі допомогти вашому чоловікові так, як це може зробити пряма розмова. Чим більше ви готові поділитися тим, що насправді думаєте, тим більше він зможе передбачити і зрозуміти з того, що ви думатимете далі. Але він ніколи не зможе правильно вгадувати ваш хід думок постійно.

5. Очікувати, що він матиме ті ж щоденні завдання, що й у вас.

Багато разів суботнього ранку Сюзан і я починали день, вважаючи, що ми перебуваємо з нею на одній сторінці, і раптом виявляли, що плани у мене — це не ті плани, що в неї. Я, мабуть, думав: «Який прекрасний суботній ранок для того, щоб випити чашку кави разом із Сюзан і покататися з вітерцем!». А вона думала: «Нам з Марком потрібно скоріше зати свого чоловіка у боротьбі зі спокусами».

Отже, переконайтеся, що ваші очікування від вашого чоловіка мають зв'язок із реальністю. І продовжуйте спілкуватися з ним, і прощайте його на цьому шляху.

А тепер до вас звернення, чоловіки: **чого помилково очікувати від вашої дружини.**

1. Очікувати, що вона завжди потребує вашої допомоги.

Багатьом із нас відомий біль та розлад від босафаната мікроменеджменту. Це такий начальник, який вважає, що ви не знаєте, що робите, чи, напевно, робите це неправильно. Чоловіки можуть чинити так само по відношенню до своїх дружин, і це ранило. Те, що вам здається корисним, вона може ба-

чити як нестачу довіри або припущення про її слабкість.

2. Очікувати, що вона ніколи не потребує вашої допомоги.

Дивно, як часто слова «завжди» і «ніколи» співносяться з нереальними очікуваннями. Так, я тільки-но сказав, що чоловікові не варто очікувати,

ловіки схильні забувати про це. Чоловік посилює проблему, коли розглядає свою дружину як віддзеркалювача... очікуючи, що після кількох натискань на правильні кнопки вона миттєво ввімкнеться. Хлопці, нам треба пам'ятати, що інтимна близькість — це не просто механічне поняття; воно емоційне і навіть духовне.

4. Очікувати, що вона погоджуватиметься з вами з фінансових питань.

Фінансові питання — одне з найбільших джерел подружніх конфліктів. Чоловіки можуть вважати, що це їхній обов'язок, і вони прийматимуть усі рішення щодо фінансів сім'ї. Я виріс у домі з таким порядком. Мій батько заправляв грошима і поведився з ними добре, і моя мама справді не брала участі у його рішеннях. Але для чоловіка краще сісти разом із дружиною та обговорити питання про кількість боргів, про те, як вони їх повертатимуть, про пріоритети витрат сім'ї, скільки вони відкладатимуть і скільки пожертвують. У нашому шлюбі ми зі Сюзан тісно взаємодіємо з фінансових питань, і ніхто з нас не робить будь-якої серйозної покупки чи витрати, не порадившись.

5. Очікувати, що вона завжди знатиме, що ви її любите.

Як говориться в одному жарті: «Я сказав, що люблю тебе, коли ми одружилися... якщо щось змінилося, я дам тобі знати!» Помилково вважати, що вона знає про вашу любов до неї. Дружини мають потребу чути це від своїх чоловіків, бачити це у їхніх діях і відчувати це у їхніх стосунках із ними. І навіть через багато років заміжжя дружина бажає знати, що вона й досі приваблива для свого чоловіка.

Mark MERRILL, Переклад — Ганна ІВАЩЕНКО

♦ Новини

17.05.2026 У стінах Рівненської Духовної Семінарії та Академії відбувся урочистий випуск студентів Факультету Християнської освіти, які завершили навчання за програмами «Вчитель недільної школи» та «Сестринське служіння». Цей день став особливим не лише для випускників, але й для всіх, хто протягом років підтримував, навчав і наставляв їх у служінні. У заході взяло участь понад 130 осіб, серед яких — 40 випускниць програми Сестринського служіння та 20 випускників програми Вчитель НШ. Розділити радість свята завітали єпископ Олександр Коток, перший заступник Олександр Чернушок, заступник Петро Музичук, відповідальний за відділ освіти Олександр Сніжко, а також Жанна Чернушок. Також до випускників звернулася адміністрація навчального закладу: ректор Трофімчук Олександр Володимирович, академічний декан Мельник Роман Сергійович та декан Факультету

Християнської освіти Трофімчук Людмила Дмитрівна.

В церкві с. Грушвиця рукопоклали на пресвітерське служіння Поліщука Юрія, а на дияконське — Надольського Андрія. Священнодію звершували єпископ Олександр Коток, заступник Петро Музичук.

В церкві с. Бугрин на дияконське служіння обрано Михалінчика Сергія. У зібранні взяли участь старший пресвітер району Мельник Роман та служитель помісної церкви.

В цей же день відбулося похоронне зібрання Прита Миколи Павловича;

24.05.2026 в церкві с.Звіздівка відбулося рукопокладення на пресвітерське служіння Юхимця Володимира Дмитровича. Рукопокладення звершував старший єпископ УЦХБЕ Анатолій Козачок, єпископ, старший пресвітер обласного об'єднання Олександр Коток, старший пресвітер

Костопільського району Віталій Бабак та служитель сусідніх церков.

В церкві с.Новоки рукопокладено на дияконське служіння Тутевича Володимира та Босика Романа. Служіння звершували заступник старшого пресвітера УЦХБЕ Рівненщини Килиш Степан, старший пресвітер району Секан Сергій, пресвітер Капарчук Володимир та Ляшко Володимир;

24.05.2026 в церкві села Цепцевичі на дияконське служіння були рукопокладені Кібиш Давид Степанович, Сергійчук Павло Петрович. Рукопокладення звершували заступник старшого пресвітера УЦХБЕ Рівненщини, регіональний служитель Кузьмич Олександр Миколайович, старший пресвітер району Куськовець Анатолій Леонідович, Гамза Антон Максимович.

Також в церкві Цепцевичі відбулися вибори дияконів. На дияконське служіння ще були обрані Павленко Михайло Миколайович, Про-

запас Володимир Іванович, Товкач Анатолій Миколайович та Масляничук Олександр Миколайович;

30.05.2026 Церква «Воскресіння» м. Вараш здійснила чергову капеланську поїздку в зону бойових дій, доставивши військовим понад 3,5 тонни гуманітарної допомоги. Захисники на Куп'янському, Харківському та Донецькому напрямках отримали амуніцію, маскувальні сітки, аптечки, генератори, зарядні станції EcoFlow, смаколики, а найголовніше — примірники Євангелія та духовну підтримку. Загалом допомогою передано для 11 підрозділів;

31.05.2026 в церкві с.Озеро на дияконське служіння були обрані Слобода Віталій та Юсин Степан. В проведенні виборів взяли участь, заступник старшого пресвітера УЦХБЕ Рівненщини Килиш Степан та старший пресвітер району Сергій Секан.

Все є. А всередині — порожньо

Сексуалізація дітей в українських школах під грифом МОН України

Є люди, які досягли того, до чого йшли роками. Хороша робота, квартира, машина, сім'я — все, що мало б давати відчуття, що ти прийшов куди треба. І от ти дивишся на все це одного звичайного вечора і розумієш, що чогось не вистачає. Не конкретної речі, не наступної цілі — а чогось іншого, чому навіть назви немає. Просто відчуття, що все це є, а повноти немає.

Або інша картина. Людина, яка ще нічого особливого не досягла, але вже втомилась від погони. Встає вранці, їде на роботу, повертається, лягає спати — і так по колу. І в якийсь момент питає себе: навіщо? Заради чого все це?

Є книга в Біблії, яку написала людина, що мала право ставити саме таке питання.

Її автор — Соломон, цар Ізраїлю, якому за мірками будь-якої епохи пощастило неймовірно. Він мав мудрість, про яку досі складають легенди, мав багатство, яке важко навіть уявити, мав владу, мав вплив, мав все, що тільки можна було побажати на Давньому Сході. І він свідомо провів експеримент — вирішив перевірити, що саме дає людині справжнє задоволення від життя.

Він будував — великі проекти, сади, водойми, палаци. Він накопичував — золото, срібло, власність. Він шукав у мудрості й пізнанні, вивчав все, що можна було вивчити. Він не відмовляв собі в жодній насолоді — «чого б очі мої не забажали, того я їм не відмовляв». І після всього цього він сів і написав чесно: «І озирнувся я на всі діла свої, що зробили руки мої, і на труд, яким я трудився, роблячи їх — і ось, все це марнота і ловля вітру».

Ловля вітру. Який точний опис відчуття! Ти доганяєш, хапаєш, стискаєш кулак — і в кулаці нічого немає.

Соломон дає цьому стану слово — «гевель», що буквально означає пара, дихання, те, що розпочинається в повітрі, ледве встигнувши з'явитись. В українських перекладах це слово передають як «марнота». Але марнота звучить як моральний вирок — мовляв, ти займався чимось нікчемним. Соломон не це має на увазі. Він говорить про щось інше: про крихкість, про те, що жодна земна річ не має в собі достатньої ваги, щоб витримати весь тягар людського бажання сенсу.

Гроші справді не дають безпеки — він це перевірів. Слава не дає задоволення — він це перевірів. Накопичення знань не заповнює порожнечу — він це теж перевірів. І все це не тому, що речі погані самі по собі. А тому що людина просить від них більше, ніж вони здатні дати.

Є момент у книзі, який сучасній людині легко пропустити, але він ключовий. Соломон пише: «Він вклав вічність у серце людини.» Десь глибоко всередині кожної людини живе відчуття, що має бути щось більше. Що цим все не закінчується. Що за горизонтом видимого є ще щось — важливіше, справжніше, повніше.

Саме тому жодна скінченна річ не може нас остаточно задовольнити. Ми шукаємо вічне в тимчасовому — і тимчасове під цим тягарем прогинається.

Закінчення на стор. 6

Дискусія про сексуальну освіту в Україні триває не перший рік, однак часто зводиться до вузького розуміння теми — як передачі знань про фізіологію. Натомість фахівці наголошують: коректніше говорити про статеве виховання, яке має формувати відповідальне ставлення до себе, власного здоров'я та майбутньої сім'ї. Викликає занепокоєння, коли питання сексуальності подаються у відриві від контексту сім'ї, шлюбу та батьківства.

Щоб з'ясувати фактичний стан справ, ми надіслали запит до Міністерства освіти і науки. З'ясувалося, що у каталозі ДНУ «Інститут модернізації змісту освіти» є три посібники з грифом «Схвалено для використання в освітньому процесі»: «Основи репродуктивного та сексуального здоров'я», «Комплексна сексуальна освіта» та «Безпечне життя — безпечне кохання». Усі вони належать до варіативного складника, тобто не є обов'язковими, але можуть використовуватися в школах за ініціативи адміністрації чи батьків. Два перші посібники видані громадською організацією «Дівчата» за донорські кошти міжнародних фондів. У 2024/2025 навчальному році ця організація провела пілотне впровадження курсу «Комплексна сексуальна освіта» у двадцяти школах Києва, Київської та Полтавської областей.

Нас особливо зацікавив зміст цих матеріалів. Програма розрахована на дітей віком від шести до сімнадцяти років. У початковій школі, для перших-четвертих класів, передбачено такі теми, як «ерекція», «еякуляція», «вагіна», «пеніс», а також «сексуальна орієнтація» та «гендерне розмаїття». При цьому теми дружби і кохання чомусь винесено у старші класи. Для учнів п'ятих-восьмих класів програма пропонує ознайомлення з термінами «трансгендер», «небінарна людина», «гендерна флюїдність» та розуміння «першого сексу» й «насолоди». У старшій школі проводяться заняття «Мій перший раз» та обговорюються питання гомосексуальної орієнтації, зокрема «камін-аут» і «гомофобія».

Коли ми звернулися до департаментів освіти регіонів, де проводився пілот, із запитом про нормативні підстави, отримали суперечливі відповіді. Формально нам повідомили, що у 2025/2026 навчальному році курс не впроваджується, однак замовчали факт його реалізації у попередньому році. На Полтавщині підтвердили, що вчителі проходили тренінги за програмою Міжнародної федерації планованого батьківства. Прямої відповіді про пілотне впровадження надано не було, хоча окремі факти це опосередковано підтверджують.

Окрему увагу привертає питання експертизи навчальних матеріалів. До авторського колективу посібника «Комплексна сексуальна освіта» входять дві працівниці Інституту модернізації змісту освіти — тієї ж уста-

нови, яка проводила експертизу та надавала гриф. Така ситуація свідчить про потенційний конфлікт інтересів. На наш запит щодо протоколів засідань експертної комісії ІМЗО відмовив, зазначивши, що такі документи не підлягають оприлюдненню, а надані посилання на експертні висновки виявилися недоступними, що суперечить законодавству про доступ до публічної інформації. Крім того, відповідно до наказу МОН, підрозділ, у якому працювали авторки, ліквідували невдовзі після проведення експертизи.

За інформацією з наших джерел, ГО «Дівчата» звернулася до Міністерства освіти і науки з ініціативою укладення меморандуму про співпрацю. Йдеться про рекомендацію їхнього курсу для всіх закладів освіти, використання логотипу МОН на навчальних матеріалах, поширення програм та підготовку педагогів.

Експерти, зокрема сексолог і педагог Марія Єршова, зазначають: зміст програми не повною мірою враховує вікові особливості дітей та логіку їхнього психосексуального розвитку. Формування сексуальності відбувається поетапно — від платонічної до романтичної і лише потім сексуальної стадії. Ігнорування цієї послідовності може ускладнити здатність до побудови глибоких стосунків у майбутньому. Окремі формулювання, де секс подається як питання особистої готовності, можуть сприйматись як нормалізація ранньої статевої активності. Також фахівці наголошують: формування сексуальності триває до двадцяти-двадцяти п'яти років, тому обговорення сексуальної орієнтації з підлітками потребує особливо обережного підходу.

На думку опитаних нами спеціалістів, програма суперечить чинному законодавству про освіту: її зміст для перших-четвертих класів не відповідає Державному стандарту початкової освіти, а для п'ятих-дев'ятих — Державному стандарту базової середньої освіти. Важливим є й правовий аспект: науково-практичні коментарі до статті 156 Кримінального кодексу України відносять до дій, що можуть кваліфікуватись як сексуальне розбещення неповнолітніх, зокрема детальний опис сексуальних дій та формування в дитини передчасного інтересу до сексуальних відносин. Освітній контент не є виключенням із цієї норми.

ГО «Дівчата» наводить аргументи на користь своєї програми: без-

пека дітей, профілактика насильства, культура згоди, онлайн-ризиків, емоційний розвиток. Із більшістю цих положень можна погодитися — зазначені теми справді є важливими складовими статевого виховання. Проблема полягає не у самих темах, а у змісті, способі подачі та віковій доречності.

Натомість, на нашу думку, слід розробляти повноцінний курс статевого виховання, який би включав знання про тіло, гігієну та здоров'я відповідно до віку, навички особистої безпеки, профілактику насильства та онлайн-ризиків, формування поваги до себе і до інших людей, розуміння сексуальності як частини цілісного людських стосунків і майбутньої сім'ї, а також підготовку до шлюбу та відповідального батьківства. Такий курс має розроблятися науковцями, педагогами і психологами на основі доказових підходів, з урахуванням вікових особливостей дітей і за участі батьківської спільноти. Батьки мають право брати участь у формуванні цінностей своїх дітей відповідно до власних переконань і світогляду, а освітні програми не повинні суперечити законодавчо визначеним правам батьків.

Отже, на сьогодні три посібники в контексті так званої сексуальної освіти мають чинний гриф МОН і можуть використовуватись у школах як варіативний курс. ГО «Дівчата» звернулася до міністерства з проханням рекомендувати цей курс для всіх шкіл країни. Пілотне впровадження у двадцяти школах — підтверджений факт, хоча регіональні органи влади намагаються його не афішувати. При наданні грифа наявний конфлікт інтересів, а зміст програми викликає дискусії щодо його узгодженості з державними стандартами освіти, логікою психосексуального розвитку дитини та ціннісними орієнтирами переважної більшості українських родин.

Ми звертаємося до батьків і працівників закладів освіти з проханням інформувати нас про факти розбещення школярів і ранньої їхньої сексуалізації під приводом сексуальної освіти. І вкотре наголошуємо: дітям і школярам потрібне статево виховання, а також підготовка до шлюбу і батьківства, а питання сексуальності є лише однією зі складових загальної великої теми «Шлюб, сім'я, батьківство».

Линдіна Олена, Кабінет експертів, Рух «Всі разом» (скорочено)

Завершилось навчання на курсах для вчителів недільних шкіл Рівненського району. В церкві «Світанкова Зоря» для випускників, яких було 40, вручили сертифікати. Заступник старшого пресвітера УЦХВЕ Рівненщини Петро Музичук дав їм слово настанови і благословив разом з братами на служіння в церквах.

Відбулося святкове служіння з нагоди, 20-річчя церкви с.Чудниця. В ранковому служінні взяли участь єпископ Олександр Адамович Коток, Петро Макарович Шпак, Сергій Трохимович Мельник, Петро Миколайович Балабак, а також гурт «Нове життя» (с. Могиляни). Вечері відбулося євангелізаційне служіння, за участі гурту «Християнин» та інших служителів.

01.06.2026 на Зарічненщині в церкві села Новоріччя відбулося святкове богослужіння з нагоди 105-річчя заснування церкви. Урочистість зібрала численних гостей і служителів з різних куточків регіону. Під час зібрання луна-

ли пісні на славу Богу у виконанні місцевого хору. Місцевий служитель Василь Козяр закликав присутніх до особливої вдячності Господу за пройдений церковний шлях та Його вірність упродовж багатьох років. Старший пресвітер району Микола Вакуліч звернувся до вірян із закликом до молитви за Україну, а гість зі США Леонтій Остапович наголосив на важливості молитви за братерство та служителів Рівненщини. Заключною проповіддю послужив єпископ Олександр Адамович Коток. Після богослужіння всі присутні мали можливість поспілкуватися за спільним святковим обідом;

07.06.2026 служителі УЦХВЕ Рівненщини звершили молитву благословіння за початок будівництва церкви в с. Острівці, Вараського району.

В церкві «Божого Спасіння» м.Сарни на диаконське служіння рукопокладено Присянюку

Станіслава Степановича та Белоуса Степана Миколайовича. Молитву посвячення звершували заступник старшого пресвітера УЦХВЕ Рівненщини Олександр Кузьмич, пастори Самоїлик Михайло та Великий Степан;

14.06.2026 в церкві м. Радивилів на пресвітерське служіння обраний Зубкевич Василь Васильович. Микола Кондратюк отримав статус почесного. В зібранні взяли участь єпископ Олександр Коток, заступник Микола Свірчук, старший пресвітер району Роман Демчук.

В церкві с.Селище Сарненського району на диаконське служіння обрано Глабця Руслана Романовича та Кравчука Олександра Савелійовича. В зібранні взяв участь заступник старшого пресвітера УЦХВЕ Рівненщини Олександр Кузьмич.

В церкві с. Золотолінь рукопоклали на пресвітерське служіння Мельника Анатолія. Священнодію звершували заступник старшого

пресвітера УЦХВЕ Рівненщини Петро Музичук, старший пресвітер району Віталій Бабак;

16.06.2026 25 дітей з Рівненщини, у чийх сім'ях на війні загинули або зникли безвісти батьки, сьогодні вирушили в Болгарію на оздоровлення та відпочинок. Разом із ними провели й 25 дітей з Житомирщини, чий батьки воюють від початку повномасштабного вторгнення росії. «Я вчоргове дякую українській діаспорі в США, «Церкві Життя» (Life Christian Church) та уродженцю Рівненщини, старшому єпископу Віктору Прохору за те, що взяли на себе фінансову сторону цієї історії і зібрали спільнокошт. Це чергове підтвердження, що про Україну ніхто не забуває. Також подяка УЦХВЕ та старшому єпископу на Рівненщині Олександру Котку з командою за організацію», — зазначив голова Рівненської обласної ради Андрій Карауш. Це вже третій рік поспіль діаспора так підтримує українських дітей.

Колись я блукав у пустелі життя,
Не знав, де знайти мені шлях вороття.
Та Бог простягнув Свою руку мені,
І сяйво з'явилося у темному дні.

Бог знає, що робить в житті,
Він поряд іде на земному путі.
Бажає відкрити мені небеса,
Де вічне життя і уся повнота.

Тепер не один я на шляху земнім,
Господь мій веде мене словом Своім.
Він знає всі болі, всі страхи мої,
Й дарує надію у кожному дні.

А як прийде мій останній вже час,
Не буде ні смутку, ні страху між нас.
Побачу я славу Господню ясну,
І вічно співатиму пісню нову.

Олександр ГЕНІШ

Якби зібрати материнські сльози,
Які стікали від душевних ран,
Які на землю падали, мов роси,
То сліз було б тих — цілий океан.
Якби зібрати їхні всі молитви,
Які уважно слухав Бог Отець,
Які вели нас через поле битви,
То тих молінь був би цілий космос весь.
Якби зібрати ніжність у долоні
І теплоту, що йде з її руки,
Турботу про синочка чи про доню,
Було б турботи — всіх пустель піски.
Якби любов ту матерів зібрати,
Засіяли би нею грішний світ,
То щезло б усе темне і пихате,
І вмить розтав би Антарктиди лід.
Всі матері любити вчать в Бога,
Життя в собі носити їх обрав.
Нелегка в матерів земна дорога,
На ній чимало праці, сліз і справ.
Та кожна мама дуже особлива,
В собі плекає сильні почуття.
Коли засне її маленьке диво,
До Бога йде в молитві, як дитя.
Несе свій труд, ночей недосипає,
Покрити вміє добротою гріх,
На жертви йде, про себе забуває...
Все зробить, щоб звучав дитячий сміх.
Останнє мама може нам віддати,
Прийде через зруйновані мости...
Нам мамою потрібно цінувати,
І треба матерів нам берегти.
Вона віддяки за добро не просить,
Лиш теплий погляд розжене туман.
Хай не стікають материнські сльози,
Хай щастя буде — цілий океан.

Наталія ЛУЦИК-МАРТИНЮК

Згідно з дослідженнями, найбільшій сплеск релігійного пошуку в людини відбувається не в дитинстві і

не в старості — а в момент першої серйозної кризи. Коли рвуться звичні опори.

Віктор Франкл, психіатр і в'язень Освенціму, спостерігав: ті, хто мав внутрішній сенс — виживали частіше. Не найсильніші фізично. Ті, кому було заради чого.

У 2023 році Gallup зафіксував рекордний рівень самотності серед молоді — вище, ніж серед людей похилого віку. Найбільш підключене покоління в історії виявилось найбільш самотнім.

Антрополог Джастін Барретт після багаторічних досліджень різних культур зробив висновок: віра в надприродне не є результатом виховання чи культурного тиску. Це базова налаштованість людського розуму —

ми народжуємось із схильністю шукати особистість за подіями, причину за наслідками, творця за творінням.

За даними Pew Research, навіть серед людей, які називають себе невіруючими, понад

половина час від часу молиться. Не тому що вірять — а тому що не можуть не.

Після розпаду Радянського Союзу, який сімдесят років системно викоринював релігію, дослідники очікували стійкого атеїзму в пострадянських суспільствах. Натомість зафіксували масове повернення до віри — особливо серед молоді, яка виросла вже після. Порожнеча ідеології не стала фундаментом для нового атеїзму. Вона стала простором для пошуку.

«Бог шепоче нам у насолодах,
ГОВОРИТЬ У СОВІСТІ,
АЛЕ КРИЧИТЬ
У НАШОМУ БОЛІ.

Біль — це Його мегафон,
щоб розбудити глухий світ.»

— К. С. Льюїс

У 2018 році Велика Британія призначила окремого міністра у справах самотності — вперше в історії будь-якої країни. Приводом стало дослідження, яке показало: понад дев'ять мільйонів британців відчувають себе хронічно самотніми.

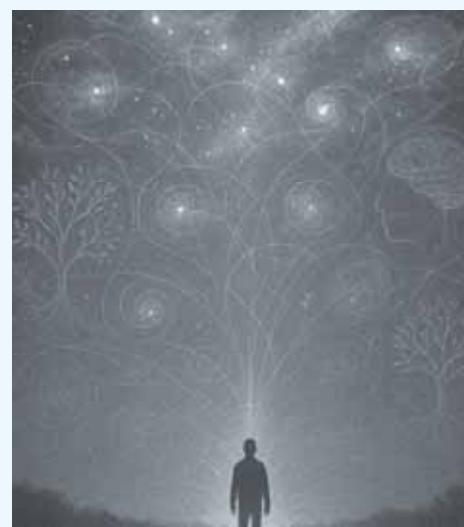
Гарвардське дослідження, яке тривало понад вісімдесят років і охопило кілька поколінь людей, дійшло одного висновку: найсильніший предиктор здоров'я, довголіття і щастя — не гроші, не генетика і не спо-

сіб життя. Це якість стосунків із людьми. Дослідники з Університету Бригма Янга виявили, що

Дослідження Єльського університету показало: найпопулярніший курс в історії університету — не з економіки і не з права. Це курс про щастя і сенс життя. На нього записалось понад п'ять тисяч студентів за один семестр — чверть усього університету.

Емі Вайнхауз, Курт Кобейн, Антоні Бурден — люди, які мали все, що культура обіцяє як щастя: талант, славу, гроші, визнання. І кожен із них публічно говорив про внутрішню порожнечу задовго до кінця.

Філософ Альбер Камю вважав питання про сенс життя єдиним справді серйозним філософським питанням. Все інше — похідне.

Де був Бог, коли мені було погано?

Закінчення. Початок на стор. 1

А є ще Давид — цар, псалмоспівець, людина, про яку сам Бог сказав, що вона «за серцем Його». І він пише: «Доки, Господи, будеш Ти забувати мене повсякчас? Доки будеш ховати обличчя Своє від мене? Доки душа моя буде в смутку, і серце моє в болі щодня?» Не один раз, не в одному псалмі — десятки разів він повертається до цього: де Ти, чому мовчиш, чому так довго?

Усі ці люди вірили. І всі вони в якийсь момент відчували, що Бог десь далеко, або мовчить, або відвернувся. І Бог залишив їхні слова в Писанні — не прибрав, не пом'якшив, не замінив на щось більш благочестиве. Мабуть, тому що знав: придуть такі люди, яким буде потрібен дозвіл так говорити.

Я не збираюся пояснювати, чому з тобою сталося те, що сталося. Чесно кажучи, я не знаю. І той, хто з

упевненістю пояснює чужий біль волею Божою, найчастіше просто не витримує мовчання поруч із чужим стражданням і поспішає його якось закрити. Але біль не закривається поясненнями.

Ось що я можу сказати про Бога, якого описує Євангеліє. Він сам увійшов у людське страждання — не як спостерігач, а зсередины. Народився не у палаці, а в хліві, в окупованій країні, в сім'ї, яка тікала від переслідувань ще коли він був немовлям. Він знав, що таке голод — після сорока днів у пустелі. Знав утому — коли засинав у човні під час шторму, бо сил уже не лишалося. Знав зраду — не абстрактну, а від конкретної людини, яка три роки ходила поруч і їла за одним столом. Знав самотність — коли в найважчу ніч попросив друзів побути поруч, а вони заснули.

Коли помер його друг Лазар, Ісус прийшов до могили — і запла-

кав. Не тому що не знав, що станеться далі, не тому що ситуація була безвихідною — Він знав, що зараз воскресить Лазаря. Він заплакав тому, що смерть огидна, що втрата є втратою, що біль сестер був справжнім боєм, і дивитись на нього байдуже було неможливо. Навіть для Бога.

А потім був хрест. І в момент найбільшого страждання — ті самі слова, що й у псалмі Давида, які й досі звучать як удар: «Боже мій, Боже мій, нащо Ти мене покинув?» Він не обійшов страждання стороною. Він пройшов крізь саму середину — і вийшов з іншого боку.

Борги від цього не зникають, діагноз не змінюється, і людина, яка пішла, не повертається — я розумію. Але є велика різниця між тим, щоб нести щось на самоті, і тим, щоб нести це, коли поруч є хтось, хто не тікає від твого болю, не квапиться

його пояснити і не робить вигляд, що все добре, коли це не так.

Йов у фіналі своєї історії не отримав пояснення — Бог не розклав йому по полицях, чому це все сталося. Натомість Бог заговорив. Просто заговорив — і цього виявилось достатньо. Не відповідь, а присутність.

Псалом Давида, який починається криком «нащо Ти мене покинув», закінчується словами довіри — не тому що біль зник і все

налагодилось, а тому що в темряві людина виявила щось, чого не очікувала знайти. Єремія, який проклинав день свого народження, в тій же книзі пише: «Милість Господня не скінчилась, і милосердя Його не вичерпалось. Вони оновлюються кожного ранку.» Не тому що стало легше — а тому що він побачив щось, що трималося навіть тоді, коли він сам уже не тримався.

Твоя історія теж ще не дописана до кінця.

Дитяча сторінка

Листи в нікуди

Соломія писала листи, які нікуди не відправляла.

Не щоденник — саме листи. З «Привіт» на початку і підписом наприкінці. Вона сама не могла пояснити, чому так. Просто одного вечора, коли було особливо погано, вона відкрила зошит і написала: «Привіт. Сьогодні мені дуже самотньо. Не знаю, чи хтось це читає. Мабуть, ніхто.» І поставила підпис. І чомусь стало трохи легше.

Відтоді вона писала часто. Коли посварились із подругою і не знала, як помириться. Коли мама плакала вночі, думаючи, що Соломія спить. Коли в класі сміялись над нею через дурницю, а вона зробила вигляд, що байдуже, хоча було не байдуже. Вона писала про все це — чесно, без прикрас — і підписувала: «Соломія. 14 років. Місто, якого ти, мабуть, не знаєш.»

Якось до них у школу прийшла жінка — проводила якийсь виховний захід, Соломія вже не пам'ятала про що. Але після уроку підійшла до неї і спитала щось незвичне:

— Ти виглядаєш так, ніби несеш щось важке. Як ти насправді?

Соломія здивувалась. Зазвичай дорослі питали про оцінки або про плани після школи.

— Нормально, — сказала вона автоматично.

— Добре, — сказала жінка і не пішла. — А якщо не нормально — теж нічого.

Вони постояли трохи. Потім Соломія чомусь сказала:

— Я іноді пишу листи. Нікому. Просто так.

Жінка кивнула, ніби це цілком звичайна річ.

— Знаєш, є люди, які так само писали. Давид — був такий цар, дуже давно — він писав Богові. Прямо і чесно. «Мені погано. Де Ти? Чому мовчиш?» І Бог не ображався на такі листи. Навіть залишив їх у Біблії — щоб інші знали, що так можна.

Соломія подумала про це.

— Але я не знаю, чи є Бог.

— Це чесно, — сказала жінка. — Але ти ж пишеш листи в нікуди — і все одно пишеш. Може, тому що всередині відчуваєш, що хтось є?

Соломія нічого не відповіла. Але думка ця залишилась.

Того вечора вона відкрила зошит і написала інакше, ніж завжди. Не «привіт, нікуди» — а просто «привіт.» І далі — як завжди, все як є. Про маму, про клас, про те, що важко. І наприкінці, замість звичного підпису, написала питання: «Якщо Ти є і читаєш це — дай знати якось. Я не знаю, як Ти це робиш. Але я чекаю.»

Вона закрила зошит і лягла спати.

Нічого надприродного не сталося тієї ночі. Не було голосу з неба і не снились дивні сни. Але вранці вона прокинулася із дивним відчуттям — що лист цього разу не залишився лежати на сторінці. Що він кудись пішов. До Когось.

Вона не могла це пояснити. Але більше не писала «в нікуди».

Батьківські руки

Руки у мам ласкаві.
Татові руки — сильні.
В кожній хорошій справі
Руки батьків стожильні.

Пахнуть вони млинцями,
Крихтами шоколаду.
Їхніми ж бо руками
Всюди усе до ладу.

Можуть мене за хмари
Кинути руки тата.
І провести сафарі
Просто за рогом хати.

Ввечері ніжні руки
Ковдрою накривають.
І в застиганні звуків
Снів набігає згряя.

Теплі долоні зранку
Глядять затерплі щоки:
«Чуєш, уже на ганку
Будять тебе сороки!»

Руки оці водили
Стежкою, що до храму.
Ставили нас на крила
Працею й молитвами.

І піднімали в небо
Мрії мої дитячі.
Брали завжди на себе
Болі мої й невдачі.

Руки батьків плекають
Свята мої та будні,
І з мозолів складають
Світле мені майбутнє.

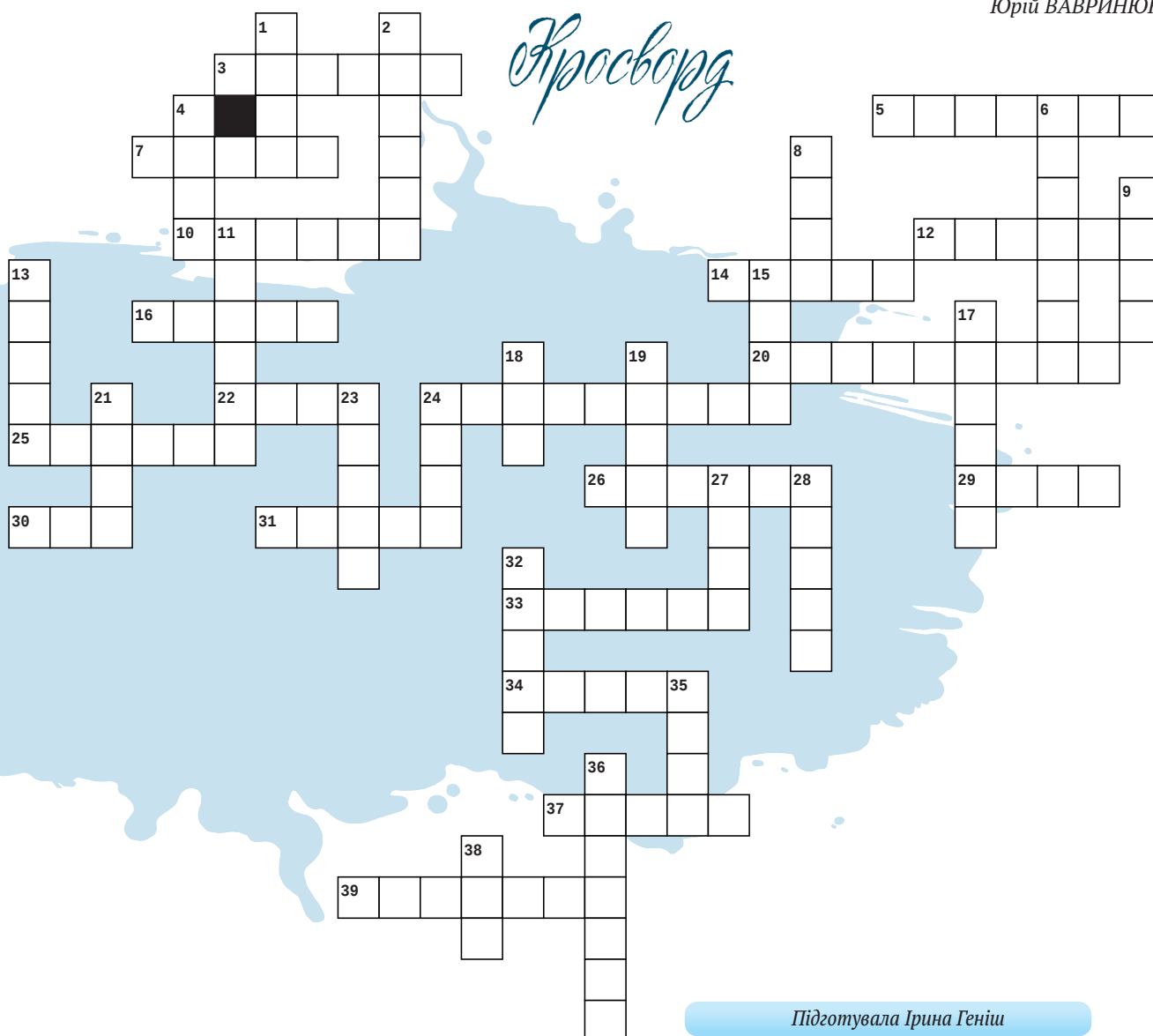
Юрій ВАВРИНЮК

По горизонталі

3. Вивів ізраїльтян з Єгипту
5. Молодий співпрацівник апостола Павла
7. Син Авраама, народжений у старості
10. Суддя з надзвичайною силою
12. Був кинутий до лев'ячої ями
14. Переміг Голіафа
16. Мати Ісуса Христа
20. Остання книга Біблії
22. Перший чоловік, створений Богом
24. Завоював Ханаан після Мойсея
25. Раб, який став християнином
26. Учень Іллі, отримав подвійний дух
29. Хрестив Ісуса в Йордані
30. Перша жінка, створена Богом
31. Перша книга Біблії
33. Помазав на царство Саула і Давида
34. Священник, який навчав Закону після полону
37. Друг Ісуса, якого Він воскресив
39. Наймудріший цар Ізраїлю

По вертикалі

1. Пророк, проковтнутий великою рибою
2. Переміг мідіян лише трьомастами воїнами
4. Спаситель світу
6. Отримав особистого листа від Павла
8. Отримав ім'я Ізраїль
9. Пророк, який був узятий на небо живим
11. Батько багатьох народів
13. Апостол, який ходив по воді
15. Брат Мойсея і первосвященник
17. Відбудував мури Єрусалима
18. Моавитянка, прабабуся Давида
19. Апостол язичників
21. Подорожував з Павлом у місіонерських подорожах
23. Сестра Лазаря, яка приймала Ісуса у своєму домі
24. Пророк, який передбачив народження Месії
27. Перший цар Ізраїлю
28. Був проданий братами в Єгипет
32. Цариця, яка врятувала свій народ
35. Мати пророка Самуїла
36. Апостол, відомий як син утіхи
38. Побудував ковчег перед потопом

Підготувала Ірина Геніш

Бабусю, я вживаю наркотики — свідчення Михайло Мухар

Михайло Мухар виріс на Харківщині. Батьки розлучились, коли йому було три роки, і з тих пір його виховувала бабуся — жінка, яка довгий час сама не вірила в Бога, але любила онука так, як уміла.

У підлітковому віці Михайло захопився спортом — тайський бокс, бойові мистецтва. Виступав на професійному рингу, мав перспективи, мав команду, мав цілі. Здавалося, все йде правильно. Тим часом бабуся, яка сама нещодавно навернулася до Бога через важку особисту кризу, раз у раз говорила йому одне й те саме: «Синку, є Бог, який дуже сильно тебе любить. Він передбачив для твого життя щось краще.»

Михайло слухав — з поваги до неї. Але її слова були заглушені його власними цілями.

З вісімнадцяти до двадцяти років усе виглядало добре. А потім — за три роки — від молодого перспективного спортсмена не лишилось майже нічого. Наркотики прийшли в його життя як те, з чим він не міг впоратись сам — ні волею, ні характером, ні спортивною дисципліною. Все, на що він розраховував, не захистило.

У двадцять три роки він повернувся в рідне селище. Більше йти було нікуди. Він подзвонив бабусі і сказав, що хоче поговорити.

Вона прийшла з роботи, сіла навпроти і сказала: «Синку, я готова тебе вислухати. Розповідай.»

Він підбирав слова довго. А потім сказав: «Бабусю, я вживаю наркотики.»

У кімнаті стало тихо. Вона дивилась йому в очі, і слюзи текли по її обличчю. Але крізь слюзи вона продовжувала говорити — ті самі слова, що й завжди: «Синку, є Бог. Є Бог, який сильно тебе любить. Є Бог, для якого немає нічого неможливого. Є Бог, який сильний дати тобі свободу.»

Михайло не витримав. Схопився, грюкнув дверима і пішов.

Але йти було нікуди. За кілька днів він повернувся. Прокинувся вранці в бабусиному будинку — і зрозумів, що так більше не може. Хотілось змінитись. Але сил не було.

Лежачи і дивлячись у стелю, він сказав уголос — просто так, в порожнечу: «Бог, якщо Ти є — і все те, що говорила бабуся, правда — допоможи.»

Він повторював це знову і знову. Фізично нічого не змінилось. Стіни не здригнулись. Голосу не було. Але в якийсь момент у його серці прийшла віра — проста, без пояснень: Він є. І Він може.

Разом з вірою прийшло бажання — не робити гріх, а залишити його. І піти до тих людей, до яких стільки разів кликала бабуся.

17 січня 2016 року вони з бабусею приїхали до Полтави. Михайло сидів позаду в євангельській церкві і не дуже розумів, що відбувається — хор, молитви, проповідь. Чекав, коли закінчиться.

Наприкінці служіння пастор звернувся до залу: чи є хтось, хто хотів би покаятись і довірити своє життя Богу? У залі було більше трьохсот людей. Ніхто не рухався.

Михайло відчув, що цей заклик — до нього.

Він підвівся і підійшов до кафедри. Схилив коліна — і заплакав. А навколо молилась церква. Старші жінки плакали разом з ним. Брати підтримували. І в той момент він зрозумів, наскільки велику силу має молитва людей, які зібрані разом.

Відтоді минуло понад вісім років. Михайло одружився, виховує трьох дітей. Несе пасторське служіння в селищі Супрунівка під Полтавою, будує дім молитви.

Про спорт не шкодує.

«Бабуся говорила мені одиннадцять років, що є Бог, який мене любить», — каже він. «Сьогодні мені не потрібно в це вірити на слово. Я знаю це сам.»

Переглянути свідчення можна на каналі церкви «Благодать» м. Вараш

Як я прийшов до віруючих за салом

Дванадцять років тому я вперше зіткнувся з віруючими людьми. Сталося це в колонії, і причина була проста до непристойності — хтось сказав мені, що до них можна прийти поїсти, бо вони добрі і в них завжди щось є. Я так і зробив. Брат Саша через решітку передав мені шматочок сала. Ось із цього почалась моя історія з Богом.

Сімнадцять років я провів за ґратами. Це були часи, про які важко говорити спокійно — люди вмирили щодня, умови були жахливі, і здавалось, що весь світ знаходиться десь по інший бік стіни і живе своїм життям, не думаючи про тих, хто тут. Але саме туди приїжджали ці люди. Тиждень за тижнем, рік за роком. Привозили передачі, молились, розмовляли з нами як із людьми.

Один епізод я згадую досі. Якесь свято, брати і сестри привезли великі сумки з продуктами. Коли ми їх розбирали, серед огірків і помідорів я знайшов маленьку баночку солі. Звичайну кухонну сіль. І мене це вразило більше, ніж все інше разом узяті. Хтось сидів вдома, збираючи ту передачу, і подумав про сіль. Про таку дрібницю, яку легко не помітити і так само легко забути покласти. Але ця людина подумала. У цій маленькій баночці було більше уваги до мене, ніж я зустрічав від багатьох людей на волі.

Коли я ще в колонії прийняв водне хрещення і давав інтерв'ю, мене запитали, чого я хочу від життя. Я сказав чесно: хочу бути такими, як ці брати, які приїжджають до нас. Просто хочу мати те, що є в них.

Після звільнення Господь відкрив мені двері шести колоній Рівненської області. Вже більше п'яти років я сам служу в тюремному служінні — і тепер розумію цих людей зовсім інакше, ніж

тоді, коли сидів по інший бік решітки. Колиш я міг подумки покритикувати — що приділяють мало часу, що могли б частіше. Але коли сам у черговий раз мусиш сісти в машину, витратити власні гроші, відкласти свої справи і поїхати — вся та критика нудись зникає. Залишається тільки розуміння, чого це насправді коштує.

Мене часто питають, де я беру радість. Чесно кажу — я втомився від сліз і хотів радості. І вона є. Навіть коли приходять важкі часи, а вони приходять, Господь своєю присутністю дає щось, що словами важко передати точно. Тіло сиділо за ґратами, а всередині була свобода. Я знаю, що це звучить незрозуміло для людини, яка цього не переживала. Але це була моя реальність.

Ми не маємо права забувати, звідки нас узяв Господь. Він прийшов до людей, яких суспільство давно списало. До тих, хто не шукав Його і не заслуговував особливої уваги. І ця пам'ять про Його милість — найчесніша річ, яку я можу зберегти.

Мене звали Вадим. Сімнадцять років тюрми і маленька баночка солі — з цього почалась моя зустріч із Богом.

Переглянути свідчення можна за посиланням

Все є. А всередині — порожньо

Закінчення. Початок на стор. 3

Блаженний Августин у четвертому столітті написав речення, яке з того часу так і не втратило гостроти: «Ти створив нас для Себе, і серце наше не знає спокою, доки не спочине в Тобі.» Він написав це після того, як сам пройшов через все — через інтелектуальні пошуки, через гедонізм, через кар'єру, через філософію. І зрештою виявив, що порожнеча, яку він намагався заповнити всім цим, мала дуже конкретну форму.

Але Еклезіаст не закінчується відчаєм — і це важливо. Соломон не пише книгу про те, що все безглуздо і краще б нічого не робити. Він пише її для того, щоб людина нарешті перестала шукати сенс там, де його не може бути, і подивилась в інший бік.

Він каже: їж свій хліб з радістю, живи з людиною, яку любиш, роби добре те, що маєш робити — і роби це перед обличчям Бога, а не заради чергового трофею на полицю. Радість є — але вона інакшою природи, ніж та, яку ми намагаємось ку-

пити або завоювати. Вона приходить не як нагорода за досягнення, а як побічний наслідок правильних стосунків — з Богом, з людьми, з власним життям.

І в самому кінці книги, після всіх експериментів і всіх висновків, Соломон каже коротко: «Бійся Бога і заповіді Його дотримуй, бо в цьому вся людина.» Не в тому, скільки ти накопичив. Не в тому, чого досяг. Не в тому, яке враження справив. А в тому, чи знайшов ти стосунки з Тим, Хто вклав у тебе це невгамовне відчуття вічності.

Ви — храм Божий

«Відтепер Мої очі будуть відкриті, а мої вуха уважні до всіх молитов з цього місця. Отже, Я обрав і освятити цей Храм, щоб Моє Ім'я перебувало там повіки, як і Мої очі, та Моє серце пробуватимуть там по всі дні» (2Хр.7:15-16)

Це Божі слова щодо храму, який збудував Соломон. Бог освятити цей храм і наповнив його славою, пообіцявши завжди перебувати в ньому й слухати молитви народу. «Я обрав і освятити...» — це суверенна воля Бога, Бог захотів так.

У Новому Завіті ми читаємо слова, які кардинально міняють суть взаємовідносин людини з Богом: «Хіба не знаєте, що ви — храм Божий, і що Божий Дух живе в вас?» (1Кор.3:16)

Бог поселяється в серці людини! Тепер по-новому зазвучать слова: «Відтепер Мої очі будуть відкриті, а мої вуха уважні до всіх молитов з цього місця. Отже, Я обрав і освятити цей Храм, щоб Моє Ім'я перебувало там повіки, як і Мої очі, та Моє серце пробуватимуть там по всі дні»

Бог уважний до твоїх молитов. Бог обрав і освятити тебе. Бог забажав, щоб ти був носієм Його Імені (ім'я Бога — це характеристика Бога, Його риси).

Чи усвідомлюємо ми все те блаженство, яке ми маємо сьогодні? Чи використовуємо ми право молитися? Бог пообіцяв бути уважним до наших молитов, Його очі відкриті до нас.

Слава Бога перебувала в юдейському храмі у вигляді хмари, як запорака Його присутності серед народу. Так і Христос

Духом Своїм живе в серцях істинних дітей Божих. «Бо всі, хто водиться Духом Божим, вони сини Божі; бо не взяли ви духа неволі знов на страх, але взяли ви Духа синівства, що через Нього кличемо: Авва, Отче! Сам Цей Дух свідчить разом із духом нашим, що ми діти Божі» (Рим.8:14-16)

Храм Божий був освячений, тобто відділений для особливих святих цілей. Так і християни відділені від всього нечистого для Бога, для служіння Йому. Християни називаються святими і повинні бути дійсно чистими як в серці, так і в поведінці.

Боятися чи не боятися

«І весь народ бачив і чув громи й блискавки, і звук шофара, і гору, що диміла. І побачивши те, народ відступив і стояв здалека. І сказали вони Мойсееві: «Говори ти з нами, і ми будем слухати, але хай не говорить з нами Бог, щоб нам не померти». І проголосив Мойсей до народу: «Не бійтеся; тому що Бог прийшов, щоб випробовувати вас, і щоб страх Його був перед лицем вашим, щоб ви не грішили» (Вих.20:18-20)

Коли Мойсей повертався з гори Синай, люди тряслися зі страху. Мойсей дає відповідь, яку можна сприйняти як суперечливу. Він сказав їм, що боятися не треба і в той же час боятися треба: «Не бійтеся; тому що Бог прийшов, щоб випробовувати вас, і щоб страх Його був перед лицем вашим, щоб ви не грішили». Як це?

Ми не повинні боятися Бога, який завдає болю без причини. І в той же час нам необхідно знати, що Бог карає за гріх.

Повний зміст істини, яку проголосив Мойсей, подається в Єв. Луки в 12 розділі: «не бійтеся... Я скажу вам, кого треба боятися». «Говорю ж вам, друзям Моїм: не бійтеся тих, які вбивають тіло, а після цього більше нічого не можуть зробити. Але покажу вам, кого вам треба боятися:

бійтеся Того, Хто після вбивства має владу вкинути в геєну. Так, говорю вам, Того бійтеся!» (Лк.12:4,5).

Поглянь на юдейського царя Озію. П'ятдесят два роки царював в Єрусалимі (це відносно багато, порівняно з іншими). Зацарював в 16 років. «І робив він угодне в очах Господніх точно так, як робив Амасія, батько його; і звертався він до Бога у дні Захарії, який навчав страху Божого; і в ті дні, коли він звертався до Господа, сприяв йому Бог» (2Хр.26:4-5). «Але коли він став сильним, то загордилося серце його на його ж загибель, і він вчинив вирокомно перед Господом, Богом своїм, бо ввійшов у Храм Господній, щоб воскурити па-

хощі на кадильному жертвеннику» (2Хр.26:16).

На початку свого царювання він мав страх перед Богом, і наявність цього страху робила його успішним царем. Але біда його була в тому, що він не зміг до кінця свого життя зберегти цей страх. Настільки втратив страх, що знаючи як обережно треба поводитися з святими речами і знаючи з історії наслідки (навіть як Бог вражав тих, хто просто доторкався до ковчегу), Озії захотілося кадити на кадильному жертвеннику. 80 сильних священників в один голос попереджували його, а він ігнорує...

Як важливо розрізняти де і що треба боятися, а де і що не треба боятися! «Не бійте-

ся» сотні разів повторюється у Біблії. Але також часто говориться, що треба боятися...

«Не бійтеся; тому що Бог прийшов, щоб випробовувати вас, і щоб страх Його був перед лицем вашим, щоб ви не грішили» (Вих.20:18-20)

Наявність страху — це не ознака слабкості чи боязливості. Наявність страху — це часто ознака розсудливості і мудрості. Людина, яка нічого не боїться — або не розуміє, про що говорить, або настільки стала гордою в своїх очах, що втратила адекватне сприйняття дійсності.

Напевно, нам варто відкалібрувати своє почуття страху, розібратися в тому, що нам треба сьогодні боятися, а що навпаки не треба.

Навіть у взаємовідносинах з Богом потрібно визначитися із страхом. Бо часто ми боїмося Бога там, де Його не треба боятися; будемо з Ним відносини на страху, в той час, як краще будувати їх на любові. Ми можемо уявляти Бога як страшного Суддю, в той час, як Бог хоче відкритися тобі люблячим батьком і другом. А інколи ситуація протилежна: ми уявляємо Бога панібратом, добрим «татком» і поводимося як вередливі діти, в той час, як має бути якийсь страх і благоговіння.

Олександр ГЕНІШ

Прийдешні суди: для одних — нагорода, для інших — розплата

В Писанні прийдешнє майбутнє включає в себе не один конкретний момент суду, а дві окремі події, що розкривають як Божу справедливість, так і Його милість. Сьогодні вранці, читаючи 5 розділ 2-го Послання до Коринтян, де йдеться про суд Месії, я знову усвідомив, наскільки важливо розуміти, чому навчає Біблія про суд у віці прийдешньому. Хоча в деяких традиціях суд розглядається як одна подія, багато євангелістів — особливо ті, хто, як і я, дотримується преміленаристських поглядів, — проводять різницю між Судовим Престолом Месії (грец. *βῆμα τοῦ Χριστοῦ* / *бема ту Христу*) для віруючих і судом перед Великим Білим Престолом (грец. *θρόνος λευκός μέγας* / *тронос левкос мегас*) для невіруючих. Роз'яснення різниці між цими двома судами допоможе нам краще зрозуміти відповідальність, нагороду та остаточну долю кожної людини.

Основні відмінності

Кого судять:

Судовий престол Месії для віруючих (тих, хто повірив в Ісуса як Месію і отримав спасіння). Тут предстануть усі справжні віруючі.

Суд перед Великим Білим Престолом: для невіруючих (тих, хто відкинув Месію та чий імена не записані в Книзі Життя).

Яка мета суду

Судовий престол Месії: Оцінка або аналіз справ, служіння і вірності віруючих протягом їхнього земного життя — не для того, щоб визначити їхнє спасіння (яке вже забезпечене вірою в Ісуса), а для того, щоб визначити, чи отримають вони нагороду чи втратять її.

Суд перед Великим Білим Престолом: суд засудження відповідно до справ людей, при цьому їхня остаточ-

на доля визначається тим, чи записано їхнє ім'я в Книзі Життя. Той факт, що їхні справи беруться до уваги, передбачає, що можуть існувати різні ступені суду, які відповідають тяжкості гріха людини.

Результати:

Судовий престол Месії: нагороди за вірне служіння (наприклад, вінці, відповідальності в Царстві, похвала від Месії); деякі справи можуть бути «спалені», якщо вони не були вчинені на славу Божу, що призведе до втрати нагороди, але не до втрати спасіння. Тут не буде осуду.

Суд перед Великим Білим Престолом: вічне покарання в Озері Вогняному для тих, хто не знайдений у Книзі Життя; вчинки беруться до уваги, але в кінцевому рахунку саме спасіння (або його відсутність) вирішує долю.

Хронологічний порядок (у загальноприйнятій преміленарній концепції):

Судовий престол Месії: після воскресіння віруючих та повернення Месії.

Суд перед Великим Білим Престолом: після Тисячолітнього Царства

(тисячолітнього правління Месії на землі) та остаточної поразки сатани.

Біблійні підстави:

Судовий престол Месії: 2 Коринтян 5:10 («Адже всі ми маємо з'явитися перед судовим престолом Христа, щоб кожний одержав згідно з тим, що в тілі робив: добро чи зло»); Римлян 14:10–12; 1 Коринтян 3:10–15 (вогонь випробує діло кожного).

Суд перед Великим Білим Престолом: Об'явлення 20:11–15 (мертві постануть перед Великим Білим Престолом; відкриваються книги, у тому числі Книга Життя; і хто не був записаний у книзі життя, той буде кинутий в озеро вогняне).

Особливості судів:

Судовий престол Месії: зосереджений на тому, як віруючі служили та розпоряджалися ресурсами; гріх вже був засуджений на хресті (Римлян 8:1 — «Тож немає тепер жодного осуду тим, які в Ісусі Христі [ходять не за тілом, а за Духом...]).

Суд перед Великим Білим Престолом: зосереджений на відповідальності за гріх та відкидання Месії; на цьому етапі викуплення недоступне.

Підсумовуючи, можна сказати, що Суд Месії (Судовий престол Христа) стосується нагороди для віруючих (час похвали та звіту за служіння), але він також включатиме певний аспект втрати для тих віруючих, які розтратили свої дари. У той час як суд, на який прийдуть невіруючі до Великого Білого Престолу, стосується засудження та вічного відокремлення від Бога для тих, хто не прийняв Месію. Однак віруючі уникнуть засуджувального аспекту суду завдяки своїй вірі в Ісуса (Івана 5:24 — той, хто вірує, «на суд не приходить, але перейшов він від смерті до життя»).

♦ Тексти із Біблії

Івана

16 Розділ

¹ Оце Я сказав вам, щоб ви не спокусились.² Вас виженуть із синагог. Прийде навіть година, коли кожен, хто вам смерть заподіє, то думатиме, ніби службу приносить він Богові!³ А це вам учинять, бо вони не пізнали Отця, ні Мене.⁴ Але Я це сказав вам, щоб згадали про те, про що говорив був Я вам, як настане година. Цього вам не казав Я спочатку, бо з вами Я був.⁵ Тепер же до Того Я йду, Хто послав Мене, і ніхто з вас Мене не питає: Куди йдеш?⁶ Та від того, що це Я сказав вам, серце ваше наповнилось смутком.⁷ Та Я правду кажу вам: Краще для вас, щоб пішов Я, бо як Я не піду, Утішитель не прийде до вас. А коли Я піду, то пошлю вам Його.⁸ А як прийде, Він світові виявить про гріх, і про правду, і про суд:⁹ тож про гріх, що не вірують у Мене;¹⁰ а про правду, що Я до Отця Свого йду, і Мене не побачите вже;¹¹ а про суд, що засуджений князь цього світу.¹² Я ще маю багато сказати вам, та тепер ви не можете знести.¹³ А коли прийде Він, Той Дух правди, Він вас попровадить до цілої правди, бо не буде казати Сам від Себе, а що тільки почує, казатиме, і що має настати, звістить вам.¹⁴ Він прославить Мене, бо Він візьме з Мого та й вам сповістить.¹⁵ Усе, що має Отець, то Моє; через те Я й сказав, що Він візьме з Мого та й вам сповістить.¹⁶ Незабаром, і Мене вже не будете бачити, і знов незабаром і Мене ви побачите, бо Я йду до Отця.¹⁷ А деякі з учнів Його говорили один до одного: Що таке, що сказав Він до нас: Незабаром, і Мене вже не будете бачити, і знов незабаром і Мене ви побачите, та: Я йду до Отця?..¹⁸ Гомоніли також: Що таке, що говорить: Незабаром? Про що каже, не знаємо...¹⁹ Ісус же пізнав, що хочуть поспитати Його, і сказав їм: Чи про це між собою міркуєте ви, що сказав Я: Незабаром, і вже Мене бачити не будете ви, і знов незабаром і Мене ви побачите?²⁰ Поправді, поправді кажу вам, що ви будете плакати та голосити, а світ буде радіти. Сумувати ви будете, але сум ваш обернеться в радість!²¹ Журиться жінка, що родить, бо настала година її. Як дитинку ж породить вона, то вже не пам'ятає терпіння з-за радощів, що людина зродилась на світ...²² Так сумуєте й ви ось тепер, та побачу вас знову, і серце ваше радітиме, і ніхто радости вашої вам не відійме!²³ Ні про що ж того дня ви Мене не спитаєте. Поправді, поправді кажу вам: Чого тільки попросите ви від Отця в Моє Ім'я, Він дасть вам.²⁴ Не просили ви досі нічого в Ім'я Моє. Просіть і отримаєте, щоб повна була ваша радість.²⁵ Оце все Я в притчах до вас говорив. Настає година, коли притчами Я вже не буду до вас промовляти, але явно звіщу про Отця вам.²⁶ Того дня ви проситимете в Моє Ім'я, і Я вам не кажу, що вблагаю Отця Я за вас;²⁷ бо Отець любить Сам вас за те, що ви полюбили Мене та й увірували, що Я вийшов від Бога.²⁸ Від Отця вийшов Я, і на світ Я прийшов. І знов покидаю Я світ та й йду до Отця.²⁹ Його учні відказують: Ось тепер Ти говориш відкрито, і жадної притчі не кажеш.³⁰ Тепер відаємо ми, що Ти знаєш усе, і потреби не маєш, щоб Тебе хто питав. Тому віруємо, що Ти вийшов від Бога!³¹ Ісус їм відповів: Тепер віруєте?³² Ото настає година, і вже настала, що ви розпорозитеся кожен у власне своє, а Мене ви Самого покинете... Та не Сам Я, бо зо Мною Отець!³³ Це Я вам розповів, щоб мали ви мир у Мені. Страждання зазнаєте в світі, але будьте відважні: Я світ переміг!

17 Розділ

¹ По мові оцій Ісус очі Свої звів до неба й промовив: Прийшла, Отче, година, прослав Сина Свого, щоб і Син Твій прославив Тебе,² бо Ти дав Йому владу над тілом усяким, щоб Він дав життя вічне всім їм, яких дав Ти Йому.³ Життя ж вічне це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його.⁴ Я прославив Тебе на землі, довершив Я те діло, що Ти дав Мені виконати.⁵ І тепер прослав, Отче, Мене Сам у Себе тією славою, яку в Тебе Я мав, поки світ не постав.⁶ Я Ім'я Твоє виявив людям, що Мені Ти із світу їх дав. Твоїми були вони, і Ти дав їх Мені, і вони зберегли Твоє слово.⁷ Тепер пізнали вони, що все те, що Ти Мені дав, від Тебе походить,⁸ бо слова, що дав Ти Мені, Я їм передав, і вони прийняли й зрозуміли правдиво, що Я вийшов від Тебе, і ввірували, що послав Ти Мене.⁹ Я благаю за них. Не за світ Я благаю, а за тих, кого дав Ти Мені, Твої бо вони!¹⁰ Усе бо Моє то Твоє, а Твоє то Моє, і прославився Я в них.¹¹ І не на світі вже Я, а вони ще на світі, а Я йду до Тебе. Святий Отче, заховай в Ім'я Своє їх, яких дав Ти Мені, щоб як Ми, єдине були!¹² Коли з ними на світі Я був, Я беріг їх у Ім'я Твоє, тих, що дав Ти Мені, і зберіг, і ніхто з них не згину, крім призначеного на загибель, щоб збулося Писання.¹³ Тепер же до Тебе Я йду, але це говорю Я на світі, щоб мали вони в собі радість Мою досконалу.¹⁴ Я їм дав Твоє слово, але світ їх зненавидів, бо вони не від світу, як і Я не від світу.¹⁵ Не благаю, щоб Ти їх зо світу забрав, але щоб зберіг їх від злого.¹⁶ Не від світу вони, як і Я не від світу.¹⁷ Освяти Ти їх правдою! Твоє слово то правда.¹⁸ Як на світ Ти послав Мене, так і Я на світ послав їх.¹⁹ А за них Я посвячую в жертву Самого Себе, щоб освятити правдою стали й вони.²⁰ Та не тільки за них Я благаю, а й за тих, що ради їхнього слова ввірують у Мене,²¹ щоб були всі одно: як Ти, Отче, в Мені, а Я у Тобі, щоб одно були в Нас і вони, щоб увірував світ, що Мене Ти послав.²² А ту славу, що дав Ти Мені, Я їм передав, щоб єдине були, як єдине і Ми.²³ Я у них, а Ти у Мені, щоб були досконалі в одно, і щоб пізнав світ, що послав Мене Ти, і що їх полюбив Ти, як Мене полюбив.²⁴ Бажаю Я, Отче, щоб і ті, кого дав Ти Мені, там зо Мною були, де знаходжуся Я, щоб бачили славу Мою, яку дав Ти Мені, бо Ти полюбив Мене перше закладши світу.²⁵ Отче Праведний! Хоча не пізнав Тебе світ, та пізнав Тебе Я. І пізнали вони, що послав Мене Ти.²⁶ Я ж Ім'я Твоє їм об'явив й об'являтиму, щоб любов, що Ти нею Мене полюбив, була в них, а Я в них!...

Рівненське обласне об'єднання УЦХВС має офіційний сайт, який слугує своєрідною візитівкою об'єднання. На сайті можна ознайомитися із історією, структурою Об'єднання, основною діяльністю, служителями, рішеннями, а головне — актуальними новинами життя братерства.

Сайт має три версії: десктопну, планшетну та мобільну. Функціонал ресурсу розширюється, розроблюються різні бази даних. На даний час на сайті є можливість переглядати актуальні новини за різними категоріями (новини сві-

Відвідайте сайт Рівненського обласного об'єднання УЦХВС

ту, України, Рівненщини) та відділами (місіонерського, молодіжного, освіти, благовістя, доброчинності та ін.).

У розділі «Про нас» читачі мають змогу ознайомитися з віровченням Церкви, історичною довідкою

братерства, складом обласної ради). У розділі «Медіа» доступні електронні версії га-

зети «За віру Євангельську», відео, інтерв'ю, блоги служителів, перелік християнських

ресурсів та церков, в яких здійснюються трансляції богослужінь.

Також реалізована можливість пошуку адрес церков, їх місцезнаходження на карті, контактів служителів.

Адреса сайту:
<https://chve.rv.ua/>

ЗАПРОШУЄМО ВАС ВІДВІДАТИ ЗІБРАННЯ

Християн Віри Євангельської у Рівненській області, які відбуваються щонеділі о 10:00

Березнівський р-н:

- м. Березне, вул. Київська, 22а
- с. Кам'янка, вул. Кузнецова, 32;
- с. Вітковичі, вул. Подільська, 19-А;
- с. Яринівка, вул. Першотравнева, 5;
- с. Велика Купля, вул. Зелена, 5;
- с. Тишиця, вул. Шкільна, 1-А;
- с. Малинськ, вул. Залізнична, 24;
- с. Поляни, вул. Молодіжна, 2А;
- с. Орлівка, вул. Незалежності, 45;

Володимирецький р-н:

- с. Нова Рафалівка, вул. Партизанська, 9;
- м. Вараш, м-н Північний-1, 1. Церква «Благодать». Неділя о 10:00; 13:00 та 18:00, середа та п'ятниця о 19:00;
- с.мт. Володимирець, вул. Шевченка, 71;
- с. Довговоля, вул. 40-річчя Перемоги, 43-А;
- с. Великий Жолудськ, вул. М. Молочко, 2;
- с. Малий Жолудськ, вул. 17 вересня, 21
- с. Сопачів, вул. Гузоватого, 12А;
- с. Кідри, вул. Поліська, 25-А;
- с. Попиці, вул. Шкільна, 4;
- с. Берестівка, вул. Вишнева, 1;
- с. Бишляк, вул. Садова, 22;
- с. Велихів, вул. Шевченка, 51;
- с. Сварині, вул. Незалежності, 90;
- с. Ромейки, вул. Садова, 22;
- с. Мульчиці, вул. Шевченка, 17;
- с. Луко, вул. Шевченка, 1А;
- с. Чаква, вул. Центральна, 2А;
- с. Новаки, вул. Вишнева, 2;
- с. Собіщиці, вул. Центральна, 11А;
- с. Половлі, вул. Л. Українки;
- с. Антонівка, вул. Партизанська, 5;
- с. Воронки, вул. Шевченка, 22;
- с. Жовкіні, вул. Нова;
- с. Великі Цепцевиці, вул. Л. Українки, 71;
- с. Острів, вул. В. Васковця;
- с. Щоків, вул. Лісна, 14;
- с. Малі Телковичі, вул. Шкільна, 20;
- с. Городець, вул. Садова, 1а;
- с. Великі Телковичі, вул. Центральна, 102;
- с. Каноничі, вул. Калініна, 45;
- с. Більська Воля;
- с. Діброва;
- с. Лозки, вул. Набережна, 49а;
- с. Любахи, вул. Вишнева, 19;
- с. Заболоття.

Гоцький р-н:

- с. Іллін, вул. Млинська, 25;
- с.мт. Гоца, пр. Пекарський, 10. Неділя о 11:00, середа о 18:00;
- с. Бугрині, Б. Хмельницького, 19;
- с. Угільці, вул. Шкільна, 3;
- с. Вільгір, вул. Набережна, 15;
- с. Витків, вул. Набережна, 9;
- с. Воскодави, вул. Молодіжна, 46;
- с. Новоставці, вул. Фестивальна, 1;
- с. Томахів, вул. Мирна, 25А;
- с. Терентіїв, вул. Центральна;
- с. Бабин, вул. Заводська, 1а;
- с. Подольани, вул. Шевченка;
- с. Дружне, вул. І. Франка, 80;
- с. Пустомити, вул. Л. Українки, 107;
- с. Тучин;

- с. Липки, вул. Івана Шишки, 10;
- с. Вовкошів;
- с. Андрусіїв;
- с. Федорівка, вул. Молодіжна, 14;
- с. Чудинця, вул. Перемоги, 44;
- с. Синів, вул. Зелена, 15;
- с. Колесники;
- с. Воронів;
- с. Андрусіїв (місіонерська станція).

Демидівський р-н:

- с.мт. Демидівка, вул. Богдана Хмельницького, 3;
- с. Берестечко, вул. Надтирна, 9. Неділя о 10:00 та 17:00, вівторок та четвер о 18:00;
- с. Вербень, вул. Зелена, 32. Неділя о 10:00.
- с. Вовковий, вул. Грушевського, 129. Неділя о 10:00, вівторок та п'ятниця о 18:00;
- с. Рудка, вул. Садова, 9;
- с. Княгинин, с. Ільбишки, с. Лопавше (місіонерські станції).

Дубенський р-н:

- м. Дубно, вул. Пилипа Орлика, 19 (р-н залізничного вокзалу). Неділя о 10:00 та 17:00, середа та четвер о 19:00.
- с. Повча, вул. Андріянова 7. Неділя о 10:00 та 17:00, вівторок та четвер о 17:00;
- с. Майдан, вул. Першотравнева 3А. Неділя о 10:00 та 18:00, вівторок, четвер та п'ятниця о 20:00;
- с. Молодаво Перше, вул. Перемоги, 115а. Неділя о 10:00 та 17:00, середа та п'ятниця о 20:00;
- с. Стовпець, вул. Шевченка. Неділя о 10:00 та 17:00, вівторок, четвер та п'ятниця о 20:00;
- с. Верба, вул. Грушевського, 13а. Неділя о 10:00 та 17:00, вівторок та п'ятниця о 19:00;
- с. Варковичі, пров. Травневий, 1;
- с. Копани, вул. 1 Травня, 37;
- с. Заруддя, вул. Шевченка, 11а;
- с. Стара Носовиця, вул. Кременецька, 78а;
- с. Панталія;
- с. Стара Миколаївка, вул. Л. Українки, 70;
- с. Мировогоща, пр. Патолічева, 2;
- с. Мильча, вул. Глибока, 2. Неділя о 10:00 та 17:00 та п'ятниця о 17:00;
- с. Підбрусиць, вул. Першотравнева, 7;
- с. Озеряни, вул. Шевченка, 87.

Дубровицький р-н:

- м. Дубровиця, вул. Воробинська, 68;
- с. Осова, вул. Незалежності-3;
- с. Будимля, вул. Незалежності;
- с. Переброди, вул. Зарічна, 58;
- с. Селець, вул. 17 Вересня, 59
- с. Кошки, вул. Центральна, 93;
- с. Людинь, вул. Лісова, 8;
- с. Нивецьк, вул. Шкільна, 8;
- с. Грицьки, вул. Івана Франка;
- с. Підлісне, вул. Нова;
- с. Висоцьк, вул. Містечкова, 33;
- с. Жадень, вул. Центральна, 176;
- с. Бродець, вул. Набережна, 17;
- с. Лютинськ, вул. Молодіжна, 38;
- с. Заслущчя, вул. Л. Яцут, 17;

- с. Литвиця, с. Крупове (місіонерські станції).

Зарічненський р-н:

- с. Новоріччя, вул. Центральна, 12;
- с.мт. Зарічне, вул. Боричевського, 17;
- с. Серники, вул. Партизанська, 40;
- с. Кухітська Воля, вул. Л. Українки, 104;
- с. Морочне, вул. Центральна, 121;
- с. Кухче, вул. Березова;
- с. Річниця, вул. Соборна, 28;
- с. Прикладники, с. Вовчиці, с. Дібрівськ;
- с. Локниця, вул. Центральна, 195;
- с. Мутвиця, вул. Центральна, 18;
- с. Неньковичі, с. Привітківка;
- с. Млинок, вул. Центральна, 68;
- с. Борове, вул. Довга, 4.

Здолбунівський р-н:

- с. Глинськ, вул. Дубенщина, 6;
- с. Цурків, вул. Б. Хмельницького;
- с. Мізоч, вул. Липки, 7;
- с. Гільча, вул. Чеська, 97;
- с. Здолбунів, вул. Зелена, 6г;
- с. Ступно, вул. Бокова, 2;
- с. Новомильськ, вул. Центральна, 73-а;
- с. П'ятигори, вул. Грушевського, 11;
- с. Здоббиця, вул. Мартинівка, 89 а;
- с. Білашів;
- с. Нова Мощаниця, вул. Ялисий, 2;
- с. Бударж (місіонерська станція).

Корецький р-н:

- м. Корець, вул. Київська, 226а
- с. Користь. Неділя о 19:00, Субота о 11:00 (дитяче служіння);
- с. Великі Межиричі, вул. Шевченка, 47;
- с. Невіріків, с. Жорнівка;
- с. Головинці, с. Крилів, с. Бриків, с. Сапожині (місіонерські станції).

Костопільський р-н:

- м. Костопіль, вул. Сидорова, 5-Б;
- с. Головин, вул. Базальтівська, 12. Неділя о 10:00, вівторок о 19:00;
- с. Іваничі, вул. Весняна, 3. Неділя о 17:00;
- с. Берестовець, вул. Центральна, 36. Середа о 19:00.
- с. Звіздівка
- с. Перетоки, вул. Соборна, 18
- с. Соломка, вул. Костопільська, 6 А
- с. Яполоть, вул. Лісова, 2-а
- с. Злазне, вул. Тиха, 17
- с. Глажева
- с. Збуж, вул. Лугова, 1-а
- с. Великий Мидськ, вул. Центральна, 92;
- с. Бичаль
- с. Тростянець, вул. Першотравнева, 35а
- с. Корчин
- с. Деражин, вул. Шевченка, 51 В
- с. Дюксин, вул. Ніла Хасевича, 16
- с. Постійне, вул. Гайдюки, 38
- с. Гута, вул. Бугейська, 25-А
- с. Малий Стидин
- с. Пісків, вул. Шевченка, 39

Млинівський р-н:

- с. Борбин, вул. Відродження, 20;
- с.мт. Млинів, вул. Пушкіна, 4;
- с. Смородва, вул. Острів, 7;
- с. Підлозіці, вул. Незалежності, 31;
- с. Довгошів, вул. Ровенка, 3;

- с. Острожець, вул. Тиха, 15;
- с. Тушебин, вул. Шкільна, 43;
- с. Пітушків, вул. Шкільна, 22;
- с. Ярославичі;
- с. Уїдці, вул. Центральна, 7;
- с. Бокійма, вул. Л. Українки, 37;
- с. Малин, Радянська, 12 А;
- с. Свизів, вул. Визволення;
- с. Підбрусиць;
- с. Хорупань, вул. Шкільна, буд. 29;
- с. Владиславівка, с. Береги, с. Підгайці (місіонерські станції);
- с. Терешів, с. Городиця (проводяться зібрання).

Острозький р-н:

- м. Острог, пр. Садовий, 5;
- с. Розваж, вул. 17 вересня, 3;
- с. Могиляни, вул. Шевченка, 15

- с. Оженин, вул.Кринична, 7
- с. Українка, Заводська, 14
- с. Сіянци, вул. Ватутіна, 20
- с. Стадники, вул. Л. Українки, 2
- с. Країв, с. Хорів, с. Кураж, с. Теремне, с. Мощаниця
- с. Грем'яче, вул. Центральна, 70
- с. Бродівське, вул. Б. Хмельницького, 117
- с. Вельбіно, вул. Героїв майдану, 40-а
- с. Почапки, вул. Молодіжна, 5-А
- с. Тесів, вул. Ватутіна, 8
- с. Волосківці, вул. Буденного, 33
- с. Бухарів

Радивилівський р-н:

- м. Радивилів, вул. Грушевського, 91;
- с. Батьків, вул. Почаївська, 59. Неділя о 10:00 та 17:00, середа о 18:00.
- с. Зарічне, с. Плешава
- с. Гай-Ситенські, вул. Маркелова, 111
- с. Боратин, вул. Набережна
- с. Перетятин, вул. Почаївська, 22
- с. Стоянівка, вул. 17 Вересня, 6
- с. Підзамче
- с. Копані, вул. Зелена, 3
- с. Теслути, вул. Шевченка, 3
- с. Хотин, вул. Джерельна, 10
- с. Іванівка (місіонерські станції)

Рівненський р-н:

- м. Рівне, вул. К. Литвина, 2 — церква «Святої Трійці». Неділя о 10:00 та 18:00, вівторок та п'ятниця о 19:00;
- м. Рівне, вул. Тинівська, 63 — церква «Христа Спасителя». Неділя о 10:00 та 18:00, середа о 19:00;
- м. Рівне, вул. Уласа Самчука, 32а — церква «Молодіжна»;
- м. Рівне, вул. Корольова, 3 — церква «Божого Спасіння». Неділя о 10:00 та 18:00, вівторок та п'ятниця о 19:00;
- м. Рівне, вул. Плужника, 3 — церква «Світланова Зоря»
- с.мт. Клевань, вул. Корольова, 1. Неділя о 10:00 та 18:00, середа та п'ятниця о 19:00;
- с. Біла Криниця, вул. Грушевського, 1А;
- с. Корнин, вул. Польова, 2;
- с. Олександрія, вул. 1 Травня, 22;
- с. Бармаки, вул. Центральна, 3;
- с. Великий Житині, вул. Рівненська, 42-г;
- с. Грушвиця, вул. Шкільна, 2;

Дорогі читачі!
Ви можете підтримати наше служіння, пожертвавши будь-яку суму.

ПриватБанк

Для власників Приватбанку:

<https://www.privat24.ua/send/b37wmm>

Картка: 5168 7521 0046 9512

monobank

Для власників Монобанку:

<https://send.monobank.ua/jar/21LYeH45F>

Картка: 5375 4112 1492 2721

- с. Городище, вул. Рівненська, 72;
- с. Голишів, вул. Молодіжна, 10;
- с. Дерев'яне, вул. Є. Наумець, 54;
- с. Новокуків (Іскра) вул. Л. Українки, 11-а;
- с. М. Шпаків, вул. Шевченка, 42-А;
- с. Зоря, вул. Орловського, 6;
- с. Оржів, вул. Центральна, 34;
- с. Нова Українка, вул. Приходька, 36;
- м. Рівне, проспект Миру, 7а — Церква «Добрий Самарянин»;
- с. Макоцери, вул. Козацька, 38-а;
- с. Зозів, вул. Вишнева, 20;
- с. Великий Олексин, вул. Весняна, 53;
- с. Углице, вул. Річна, 20;
- с. Шубків, с. Верхівськ, с. Гориньград-2 (місіонерські станції).

Рокитнівський р-н:

- с.мт. Рокитне, вул. Приходька, 2;
- с. Карпилівка, вул. Княгині Ольги, 13;
- с. Березово, вул. Кузнецова, 13;
- с. Старе село, вул. Зарічна, 2;
- с. Томашгород, вул. Привокзальна, 19-а;
- с. Познань, с. Глинне;
- с. Переходиці, вул. Партизанська, 7;
- с. Обсіч, вул. Пудилівська, 110;
- с. Залав'я, вул. Шкільна, 7;
- с. Дубно, вул. Шкільна, 7;
- с. Блажове, вул. Молодіжна, 11;
- с. Кам'яне, вул. Центральна, 79;
- с. Рокитно, вул. Лайоша Гавро, 2-А;
- с. Хміль, Шкільна, 6;
- с. Купель, вул. Тарасенка, 19;
- с. Вежиця, вул. Скумая, 4;
- с. Остки, вул. Молодіжна, 6;
- с. Заболоття, вул. Соборна;
- с. Масевичі, вул. Центральна, 84;
- с. Нетреба, вул. Центральна, 1;
- с. Грабунь, вул. Незалежності;
- с. Більськ, вул. Пасічна, 2;
- с. Карпилівка, вул. Спортивна, 9а;
- с. Дроздинь, вул. Нова, 5а;
- с. Кисоричі, вул. Центральна, 100;
- с. Березово, вул. Соборна;
- с. Єльне, вул. Ковпака;
- с. Білівіж (місіонерська станція).

Сарненський р-н:

- м. Сарни, вул. Ковельська, 104а — церк-

- ва «Преображення». Неділя о 10:00 та 17:00, середа та п'ятниця о 19:00;
- м. Сарни, вул. Грушева, 3;
- м. Сарни, вул. Смолича, 1 — церква «Божого Спасіння»
- с. Тинне, вул. Прислчанська, 25;
- с. Чермерне, вул. Молодіжна, 2;
- с. Вирі, вул. Шевченка;
- с. Цепцевичі, пров. Замковий, 2;
- с. Трісиків, вул. Молодіжна, 23;
- с. Чабель, вул. Ювілейна, 8;
- с. Висове, вул. Підлісна, 28А. Неділя о 10:00 та 18:00, середа та п'ятниця о 19:00;
- с. Карпилівка, Радянська, 129-а;
- с. Бутейки, вул. Зелена, 10-а;
- с. В. Вербче, вул. Вишнева, 41;
- с. М. Вербче, вул. Центральна, 75;
- с. Вирка, с. Кричильськ, с. Ремчиці;
- с. Волоша, вул. Центральна, 30-А;
- с. Гранітне, вул. Лісова, 2-б;
- с. Довге, вул. Центральна, 94-А;
- с. Корост, вул. Центральна;
- с. Клевів, вул. Зелена, 33;
- с. Мельниця, вул. Шевченка, 40;
- с. Немовичі, вул. Острівського, 50-а;
- с. Поляна, вул. Лугова, 5;
- с. Рудня-Карпилівська, вул. Кузнецова, 33;
- с.мт. Степань, вул. Прибережна, 26;
- с. Селище, вул. Партизанська, 5-а;
- с. Тутовичі, вул. Підлісна, 21-А;
- с. Федорівка, вул. Мишуріна, 25;
- с. Чудель, вул. Вишнева, 4а;
- с. Ясногірка, вул. Партизанська, 15-а;
- с. Кам'яне-Случанське
- с. Стріпльськ, вул. Вишнева 7
- с. Карасин, вул. Центральна, 10-а;
- с. Яринівка, вул. Шевченка, 13;
- с. Мар'янівка, вул. Центральна, 22а;
- с. Кузьмівка, с. Любиковичі (місіонерські станції).
- с. Люхча, вул. Центральна, 30 (неділя 14:00)
- с. Ремчиці, вул. Шкільна 42
- «Місіонерська Церква Христа Спасителя» м. Турка, Львівська обл. тел.: +38 (050) 505 53 33 — Володимир